

Vår ref.:

10/2239

Dato:

26.04.2013

Sammendrag

Saken dreier seg om en innsatt i et fengsel som hevder seg diskriminert på grunn av sin nedsatte funksjonsevne. Klageren sitter i rullestol og mente fengselet ikke hadde tilrettelagt tilstrekkelig da han møtte til soning. Ombudet har tidligere konkludert med at fengsler ikke retter seg mot allmenheten. Fengsler plikter derfor ikke å sikre universell utforming etter diskriminerings- og tilgjengelighetslovens § 9. Kriminalomsorgen er heller ikke pliktsubjekt etter lovens § 12 om individuell tilrettelegging. Om en innsatt stilles dårligere enn andre innsatte på grunn av sin nedsatte funksjonsevne må derfor vurderes konkret etter det generelle diskrimineringsforbudet i lovens § 4. Ombudet behandlet fem forhold, disse var tilrettelegging av en heis, tilgangen til arbeidsbygg, manglende døråpnere, ikke brukervennlig trygghetsalarm samt ytterligere tilpassing ved fengselet. Ombudet kom til at klageren til tross for at han opplevde ulemper ved de ulike forholdene, ikke var stilt dårligere i lovens forstand. Fengselet brøt ikke diskriminerings- og tilgjengelighetsloven.

Saken er ikke brakt inn for nemnda.

Saksnummer: 10/2239

Lovgrunnlag: dtl. § 4

Dato for uttalelse: 20. april 2012

OMBUDETS UTTALELSE

Sakens bakgrunn

NN soner en dom på tre år og ni måneder. Han startet soningen

19. februar 2009 ved Z fengsel. 9. desember 2009 ble han innvilget straffavbrudd på grunn av sin helsetilstand. Han har senere fått innvilget flere straffavbrudd av samme grunn frem til 6. september 2010. Han møtte da for videre soning i Y fengsel, avdeling X.

NN har som følge av en ulykke i 1979 både fått en hjerneskade og en ryggmargsskade. Han har også svekket kontroll og kraft over muskler, og har gradvis fått dårligere gangfunksjon. Han er nå helt avhengig av rullestol.

Forholdene i Y fengsel avdeling X var ikke optimale da NN møtte til soning. NN ga i brev av 12. september 2010 en liste over fysiske endringer og tiltak han mente var nødvendige for å tilrettelegge for hans behov ved soning i avdeling X. Fengselet har i samarbeid med NN gradvis gjennomført flere fysiske endringer for å sikre NNs tilgjengelighet. Dette arbeidet har, slik ombudet forstår det, pågått fra soningsstart til 24. mars 2011. Fengselet har besluttet å ikke foreta ytterligere tilrettelegging ved avdelingen.

Partenes syn på saken

NN:

NN hevder han blir utsatt for diskriminering i Y fengsel, avdeling X på grunn av sin nedsatte funksjonsevne og viser til flere forhold.

NN opplyser at han fikk beskjed om at avdeling X var tilrettelagt da han ringte for å forhøre seg om dette før han møtte til soning 6. september 2010, men at fengselet ikke var forberedt på verken rullestolbrukere generelt eller hans behov spesielt. 7. september 2010 lagde han en behovsliste over hva han mente han trengte av tilrettelegging. Listen inneholder en rekke fysiske endringer av ulikt omfang.

For det første viser NN til at hans elektriske rullestol var for stor til å komme inn i heisen han må benytte fra den etasjen han har sitt rom og opp til andre etasje, der det blant annet er fellesarealet er. Dette har blitt løst ved at NN har fått låne en mindre rullestol av fengselet som han har måttet bytte over til hver gang han skal bruke heisen. NN har opplevd dette nedverdiggende. NN opplyser at han fikk en egen, mindre elektrisk rullestol som går inn i heisen i februar 2011. Denne måtte han søke om selv, men mener dette er fengselets ansvar.

For det andre skriver NN at arbeidet ikke har vært tilstrekkelig tilrettelagt for ham. Bygget arbeidsdriften foregår, bygg U, var ikke tilgjengelig for rullestolbrukere da han påbegynte soningen, heller ikke toalett i arbeidsbygget. Bygg U har blitt tilrettelagt gradvis. I januar 2011 ble det montert en rampe til bygget. NN har etter at rampen ble montert opplyst at

stigningsvinkelen forhindrer adkomst med den ene rullestolen. NN har også anført at rommet han jobber i mangler oppvarming.

Videre har NN opplyst at det ikke er installert døråpnere i ulike dører i avdelingen, men at dette er avhjulpet noen steder med tau som skal gjøre det enklere å åpne dører for ham. Andre steder får han hjelp av andre innsatte eller ansatte. NN mener fortsatt det er vanskelig for ham å åpne dørene.

NN har også anført at mangelen på trygghetsalarm er diskriminerende. Han fikk utdelt trygghetsalarm fra fengselet i februar 2011 etter å ha ført det opp på behovslisten sin. NN opplyser imidlertid at trygghetsalarmen var en vanlig trådløs hustelefon som han ikke ønsket å bruke fordi den var uhåndterlig og lettutløselig. Han leverte den derfor tilbake etter kort tid og fengselet har ikke erstattet den med noen annen.

NN medgir at fengselet har utført en del fysiske endringer for å imøtegå hans behov, men at dette har blitt gjenstand for en diskusjon om hvem som skal dekke hva av tilretteleggingen og at det derfor har tatt lang tid, om lag tre måneder. I tillegg skriver NN at det fortsatt gjenstår forhold som ikke er tilstrekkelig tilrettelagt. Bare en av to telefoner på avdelingen er senket slik at NN rekker den, og en oppslagstavle og en tørketrommel er plassert for høyt for ham. Vasken på botreningskjøkkenet er vanskelig tilgjengelig for ham fordi han må snu rullestolen for å rekke til vaskens blandebatteri, noe som gjør at det tar uforholdsmessig lang tid å vaske hendene. NN har en elektrisk rullestol man kan heve og senke, men mener dette innebærer at det er han som må tilpasse seg de ikke tilrettelagte forholdene.

Y fengsel har gitt NN beskjed om at de ikke kommer til å iverksette ytterligere tilrettelegging for ham på avdeling X. Han har fått beskjed om at fengselet vil vurdere overføring tilbake til Z fengsel, som er et lukket fengsel, hvis han opprettholder sine krav om ytterligere tilrettelegging. NN opplever dette nedverdiggende og krenkende og mener fengselet ikke har anledning til dette etter straffegjennomføringsloven.

NN har også vist til at hans behov ikke er ivaretatt etter pasientrettighetsloven og har lagt ved flere dokumenter om hans helse.

Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF/fengselet):

KSF avviser NNs påstander om at han blir utsatt for diskriminering på grunn av sin nedsatte funksjonsevne i Y fengsel, avdeling X. Hvis ombudet mener NN har blitt utsatt for diskriminering under soning i avdeling X, mener KSF uansett dette er en forskjellsbehandling som har vært nødvendig for å oppnå et saklig formål, nemlig gjennomføringen av en lang straff for et alvorlig forhold, og at forskjellsbehandlingen ikke har vært uforholdsmessig inngripende.

KSF opplyser at det var nødvendig med endringer i NNs avdeling for å sikre ham bedre tilgjengelighet. I følge fengselet ble det i samarbeid med NN foretatt en kartlegging av hans behov, og det ble etter dette gradvis gjennomført fysiske endringer for å bedre NNs tilgjengelighet både på avdelingen generelt, hans rom og i bygg U der arbeidsdriften foregår. Fengselet opplyser at dette har tatt noe tid.

KSF bekrefter at den elektriske rullestolen NN hadde da han kom til avdeling X var for stor for heisen han måtte benytte til andre etasje. Dette ble løst midlertidig ved at NN fikk låne en mindre rullestol fra fengselet til han fikk en ny, mindre elektrisk rullestol. KSF opplyser at vanlig prosedyre for å søke om hjelpemidler er at innsatte gjennom fengselshelsetjenesten får formidlet kontakt med fysioterapeut/ergoterapeut i kommunen som sammen søker hjelpemiddelsentralen i fylket innsatte har bostedsadresse. Fordi denne type hjelpemidler følger den innsatte, er det den innsatte selv som må søke. KSF opplyser at denne prosedyren ble fulgt også i denne saken.

Fengselet forstår NNs anførsel om at han mener han ikke kan delta i arbeidsplikten slik at han mener fengselet ikke har ivaretatt sin tilretteleggingsplikt etter straffegjennomføringsloven. Fengselet opplyser at NN er førtidspensjonert og at han ved ankomst til avdeling X mente seg soningsudyktig. Fengselet har gradvis tilrettelagt et aktivitetstilbud for NN etter hans forutsetninger og ønsker. NN har fra 16. desember 2010 hatt aktivitetstilbud fem dager i uken. Fra januar 2011 har bygg U vært tilrettelagt slik at han har full tilgang til alle rom i bygg U. Fengselet opplyser at bygg U er oppvarmet.

Til anførselen om fengselets dører har KSF opplyst at det ikke vil monteres døråpnere ved utgangen til avdelingen. Dette er begrunnet i at denne utgangen er betjent 24 timer i døgnet, KSF mener dette er tilfredsstillende og ikke uforholdsmessig inngripende for NN. Videre opplyser fengselet at NN kommer seg gjennom dørene uten hjelp. Døren ut til en «røyketerrasse» kan være problematisk, men NN bruker også denne.

Det går frem av et brev fra fengselet til NN av 6. april 2011 at det er vurdert ulike løsninger når det gjelder trygghetsalarm. NN har blant annet fått tilbud om en alarm som er koblet opp til vekten på avdeling X. Denne løsningen var ikke hensiktsmessig og NN ønsket ikke selv å beholde den. KSF har videre vist til et ansvarsgruppemøte der behovet for trygghetsalarm skal diskuteres, og fengselet vil konkludere etter dette møtet.

Når det gjelder de forholdene som fortsatt ikke er tilrettelagt, skriver fengselet at tavler på innsattes rom er tilrettelagt, men at infotavle på fellesrom ikke er senket. Fengselet viser til at NN har rullestol med heve-/senk-funksjon og at han i tillegg kan stå med hjelp av krykker for å lese oppslag. Tørketrommelen står fortsatt i samme høyde på grunn av plassmangel for andre løsninger. Fengselet opplyser videre at vasken på botreningskjøkkenet er plassert høyere enn vaskene på innsattes rom og bad som er tilrettelagt for ham. Fengselet har imidlertid ikke fått noen konkret forespørsel fra NN om tilrettelegging av denne vasken, og viser til at NN har mulighet til å heve rullestolen sin slik at vasken er tilgjengelig.

Fengselet opplyser at det er besluttet at det ikke kommer til å utføres flere fysiske endringer etter NNs behovsliste. KSF hevder at Z fengsel etter en rehabilitering i 2010 er bedre rustet til å ivareta innsatte med den type funksjonsnedsettelse NN har. KSF opplyser at NN er informert om dette og at fengselet derfor vil vurdere eventuell overføring tilbake til Z fengsel hvis NN fortsatt mener forholdene ved avdeling X ikke er tilfredsstillende.

Rettslig grunnlag

Ombudet kan gi uttalelse om et forhold er i strid med diskriminerings- og tilgjengelighetsloven eller ikke, jf. diskrimineringsombudsloven § 3 tredje ledd, jf. § 1 annet ledd nr. 3.

Diskriminerings- og tilgjengelighetsloven

Direkte og indirekte diskriminering på grunn av nedsatt funksjonsevne er forbudt, jf. diskriminerings- og tilgjengelighetsloven § 4 første ledd.

Med direkte diskriminering menes at en handling eller unnlattelse har som formål eller virkning at personer på grunn av nedsatt funksjonsevne blir behandlet dårligere enn andre blir, er eller ville blitt behandlet i en tilsvarende situasjon.

Med indirekte diskriminering menes enhver tilsynelatende nøytral bestemmelse, betingelse, praksis, handling eller unnlattelse som fører til at personer på grunn av nedsatt funksjonsevne stilles dårligere enn andre.

Forskjellsbehandling som er nødvendig for å oppnå et saklig formål, og som ikke er uforholdsmessig inngripende overfor den eller dem som forskjellsbehandles, anses ikke som diskriminering etter loven her.

Ombudets vurdering

Virksomheter som er rettet mot allmenheten har en plikt til å sikre universell utforming etter diskriminerings- og tilgjengelighetsloven § 9. Ombudet har tidligere konkludert med at fengsler ikke har plikt til å sikre universell utforming, jf. § 9, fordi fengsler ikke er generelt publikumsrettede eller åpne og tilgjengelige for publikum, se ombudets sak 08/1718.

Lovens § 12 har en plikt til individuell tilrettelegging. Pliktsubjektene etter denne bestemmelsen er arbeidsgiver, skole- og utdanningsinstitusjon og kommunen når det gjelder barnehage tilbud og tjenestetilbud etter sosialtjenesteloven og kommunaltjenesteloven av varig karakter for den enkelte. Kriminalomsorgen ikke er opplistet som pliktsubjekt etter lovens § 12, fengsler har derfor heller ikke plikt til individuell tilrettelegging etter diskriminerings- og tilgjengelighetsloven § 12.

Diskriminering som skyldes fysisk tilrettelegging uttømmende regulert i §§ 9 og 12, jf. § 4 sjuende ledd. Fysiske forhold i fengsler omfattes derfor i utgangspunktet ikke av vernet i loven. At en innsatt på grunn av sin nedsatte funksjonsevne stilles dårligere enn andre innsatte vil likevel kunne være i strid med det generelle diskrimineringsforbudet i lovens § 4. Dette må vurderes konkret og de ulike forholdene i denne saken vil bli behandlet punktvis i det følgende. Det er fem punkter som vil bli behandlet.

NN har også anførsler om brudd pasientrettighetsloven. Disse forholdene ligger utenfor ombudet kompetanse og mandat og vil derfor ikke behandles.

Heis

NN har klaget over at han ikke kom inn i heisen han måtte benytte for å komme til fellesarealer i andre etasje med sin elektriske rullestol. Det er ikke omstridt at rullestolen NNs hadde da han kom til avdeling X var for stor for denne heisen.

Ombudet skal ta stilling om NN kan sies å ha blitt stilt dårligere enn andre innsatte i avdeling X på grunn av måten fengselet har tilrettelagt adkomst for ham til andre etasje i fengselet. Spørsmålet her blir om fengselet skulle ha tilrettelagt på en annen måte enn det som har blitt gjort.

NN mener at fengselet, ikke han selv, burde ha skaffet til veie en ny, mindre rullestol. Fengselet viser imidlertid til at vanlig prosedyre er fulgt for anskaffelse av denne type hjelpemidler som innsatte tar med seg når de har sonet ferdig. Dette er i samsvar med hvordan man søker om hjelpemidler utenfor fengselet og ombudet ser dette som en hensiktsmessig måte å gjøre dette på. På bakgrunn av dette kan ikke ombudet se at NN kommer dårligere ut som følge av at han selv må søke om hjelpemidler.

NN opplyser at han fikk ny elektrisk rullestol i februar 2011. Det har ikke kommet frem opplysninger om at NN i noen periode har vært *avskåret* fra å komme opp i andre etasje, ombudet går derfor ut fra at NN fikk låne en mindre rullestol raskt. Ombudet har forståelse for at det har medført ulempe for NN at han har måttet skifte til en lånt stol når han skulle inn i heisen før han fikk en egen, mindre elektrisk rullestol, men mener dette ikke har stilt NN i en dårligere stilling i lovens forstand. På bakgrunn av dette legger ombudet til grunn at fengselet har bistått som de har kunnet for å tilrettelegge på en best mulig måte for NNs mulighet til å komme seg til andre etasje.

Tilgang til arbeid

NN har videre klaget på tilgangen til arbeidsdrift. Bygg U, der arbeidsdriften foregår, var ikke tilrettelagt for rullestolbrukere da NN startet soningen. Tilretteleggingen har skjedd gradvis. Det er ikke bestridt at NN fra desember 2010 har hatt tilbud om diverse arbeid fem dager i uken. Spørsmålet her er om fengselet kunne ha tilrettelagt for NN på en bedre måte. Ombudet skal ta stilling til om NN er stilt dårligere enn andre innsatte på grunn av manglende tilrettelegging av arbeidsplass og aktivitetstilbud.

Avdeling X skriver arbeidsplassen, bygg U, nå er tilrettelagt for rullestolbrukere og at NNs aktivitetstilbud gradvis er søkt tilrettelagt. Fengselet har lagt ved en liste over tilretteleggingen som er utført ved bygg U. Det er montert rampe, slik at NN fra januar 2011 har kunnet komme seg inn og ut av bygningen uten hjelp. Videre er toalett utbedret og det er installert heve- og senkebord ved arbeidsplassen.

NN har anført at rommet han arbeider i ikke er oppvarmet. Fengselet opplyser at rommet han jobber i er oppvarmet. Ombudet står her med påstand mot påstand. I tillegg kan ikke ombudet se på hvilken måte eventuell manglende oppvarming skal ha sammenheng med at NNs nedsatte funksjonsevne.

Syssetting og aktivitetstilbud er en viktig faktor under soning, og det er derfor svært viktig at disse er tilstrekkelig tilrettelagt. Slik saken fremstår for ombudet, har NN nå full tilgang til bygg U og ombudet legger på bakgrunn av dette til grunn at dette forholdet ikke er i strid med diskriminerings- og tilgjengelighetsloven.

Døråpnere

NN har klaget på at det ikke er installert automatiske døråpnere i alle dørene på avdelingen. Fengselet har ikke plikt til å universelt utforme dørene i fengselet. Installering av automatiske døråpnere er å anse som universell utforming. Fengselet plikter derfor ikke å installere døråpnere.

Det ombudet må ta stilling til er om NN likevel stilles dårligere i lovens forstand ved at fengselet ikke i stor nok grad har tilrettelagt for hans bruk av dørene.

Det er ikke omstridt at det er vanskelig for NN å åpne dører som ikke er automatiserte selv uten hjelpemidler. NN opplyser at det er festet tau til dører slik at han skal kunne åpne dem selv. Noen dører får han i de fleste tilfeller hjelp til å åpne.

Fengselet har anført at dørene det er snakk om, er betjent av ansatte 24 timer i døgnet og at NN ellers klarer å åpne dørene selv. NN er dermed ikke avhengig av hjelp fra *andre innsatte*, men av fengselsbetjenter som er ansatt i fengselet for blant annet å bistå innsatte. Ombudet mener på denne bakgrunn at NN ikke kan sies å ha blitt stilt dårligere på dette punktet.

Trygghetsalarm

NN har videre klaget på manglende trygghetsalarm. Partene har ikke redegjort nærmere for ansvarsgruppemøtet der NNs behov for trygghetsalarm skulle diskuteres. Det er likevel klart at NN har fått en trygghetsalarm fra fengselet, men at NN selv ikke ville ha denne. Han har anført at den han fikk utdelt var lite håndterlig og lettutløselig.

Ombudet må ta stilling til om NN stilles dårligere enn andre innsatte som en følge av at han ikke får en mer brukervennlig trygghetsalarm. NN kan lett falle på grunn av sin nedsatte funksjonsevne.

Det trygghetsalarmen er ment å skulle sikre, er at NN skulle ha mulighet til, på en enkel måte, å tilkalle hjelp hvis han for eksempel falt inne på rommet sitt. Det er, ut fra de opplysningene ombudet har fått, ikke holdepunkter for å si at trygghetsalarmen han fikk utdelt ikke fungerte som en slik sikkerhet for NN. Ombudet kan heller ikke se at det at alarmen er lettutløselig vil gå ut over NN. At alarmen er uhåndterlig slik det er fremstilt i saken, er, slik ombudet ser det ikke tilstrekkelig til å oppfylle vilkåret i loven om å bli stilt dårligere og forholdet kan derfor ikke sies å være i strid med diskrimineringsloven § 4.

Ytterligere tilpassing/overføring

I tillegg har NN anført flere endringer i tilretteleggelsesprosessen som han mener enten ikke er utført tilstrekkelig godt eller ikke foretatt i det hele tatt. Anført er at bare en av to telefoner på avdelingen er senket, at en oppslagstavle og en tørketrommel er plassert for høyt. I tillegg har NN anført at vasken på avdelingens botreningskjøkken er vanskelig tilgjengelig for ham. Også dette reiser spørsmål om NN kan sies å bli stilt dårligere enn andre innsatte på grunn av disse forholdene. Det følger av diskriminerings- og tilgjengelighetslovens forarbeider at helt marginale og i praksis ubetydelige ulemper ikke vil oppfylle lovens krav til å stilles dårligere. En ulempevurdering vil i utgangspunktet måtte være objektiv slik at det vil legges vekt på det som vanligvis vil oppfattes som en ulempe.

Avdeling X har i notat av 24. mars 2011 vist til en rekke fysiske endringer som er foretatt ved avdeling X for å på best mulig måte tilrettelegge for NN under hans soning. Eventuelle fysiske endringer i fellesarealene må sees i sammenheng med at dette også berører de andre innsatte. Eksempelvis fremstår det for ombudet som fornuftig at en telefon er senket og en ikke, slik at telefonene er funksjonelle for flest mulig. Ut fra opplysningene om vask på

botreningskjøkkenet fremstår det for ombudet at det er mulig for NN å vaske hendene også i botreningskjøkkenet, men at det er vanskeligere enn på sitt eget rom fordi vasken er plassert høyere. Fengselet har heller ikke fått noen konkret forespørsel om at denne vasken må tilrettelegges, og mener både tilgang til vasken og infotavle på fellesarealet er tilgjengelig med NNs elektriske rullestol som har heve/senke-funksjon. Ombudet legger derfor til grunn at NN har tilgang til både infotavle og vask. Ombudet har forståelse for at tilgangen ikke er ideell for NN, men mener likevel ikke disse ulempene er nok til å oppfylle lovens krav om å stilles dårligere.

Når det gjelder tørketrommel, opplyser fengselet at det på grunn av plassmangel ikke er mulig å flytte tørketrommelen ned til en tilgjengelig høyde for NN. Fengselet har ikke plikt til å sikre universell utforming, og ombudet mener heller ikke dette forholdet innebærer at NN stilles dårligere i lovens forstand. Ombudet vil likevel oppfordre fengselet til å løse dette problemet på en best mulig måte. En mulig løsning, slik ombudet ser det, er at det lages rutiner for å hjelpe NN med å tørke klær i tørketrommelen slik at han slipper å være avhengig av hjelp av andre innsatte.

NN har videre anført at han opplever det krenkende og truende at fengselet vil vurdere en eventuell overføring tilbake til Z fengsel hvis NN fortsatt ikke finner forholdene tilfredsstillende ved Y fengsel, avdeling X. NN mener Z fengsel ikke er tilstrekkelig tilrettelagt for ham. Han ber derfor ombudet om å vurdere om Z fengsel er et egnet alternativ for ham på bakgrunn av at det var fra Z fengsel han fikk innvilget soningsavbrudd på grunn av sin helsesituasjon. KSF opplyser at Z fengsel nå er bedre egnet til å ta imot innsatte med denne type funksjonsnedsettelse etter at fengselet har blitt rehabilitert i 2010.

Ombudet har ikke forutsetning for å vurdere om Z fengsel nå er tilstrekkelig tilrettelagt for innsatte med nedsatt funksjonsevne, dette må bero på en konkret vurdering. Ombudet har videre ikke kompetanse til å vurdere en eventuell overflytting til Z fengsel. Ombudet legger til grunn at en eventuell overføring til Z fengsel vil basere seg på fengselsfaglige vurderinger som ligger under kriminalomsorgens kompetanse og mandat.

Samlet sett ser ombudet at det har vært en rekke tilretteleggingsutfordringer i NNs soningssituasjon. Noe av denne tilretteleggingen har tatt lengre tid enn ønskelig. Ombudet mener likevel det må vektlegges at prosesser innenfor det systemet kriminalomsorgen er, med ulike aktører og ansvarsområder, vil kunne være tidkrevende.

Y fengsel, avdeling X har rom tilpasset innsatte med nedsatt funksjonsevne. Da NN kom til fengselet, var det likevel ikke tilrettelagt for hans spesifikke behov. Fengselet har gradvis gjennomført en rekke tiltak for å tilrettelegge for NNs soning på en best mulig måte.

Det går ikke frem av Y fengsel avdeling X sin redegjørelse hvorvidt avdelingen har rutiner for hvordan tilrettelegging for innsatte med ulike tilretteleggingsbehov kan gjøres på en best mulig måte. Ombudet vil derfor oppfordre Kriminalomsorgen til å lage klare rutiner for kartlegging og oppfølging av tilrettelegging for innsatte, slik at disse prosessene blir mindre tidkrevende.

Ombudet legger etter dette til grunn at forholdene ved Y fengsel, avdeling X ikke innebærer brudd på diskriminerings- og tilgjengelighetsloven.

Konklusjon

Kriminalomsorgen Y fengsel, avdeling X har ikke handlet i strid med forbudet mot diskriminering på grunn av nedsatt funksjonsevne når det gjelder de ulike forholdene NN har tatt opp i sin klage, jf. diskriminerings- og tilgjengelighetsloven § 4.

Oslo, 26.04.2013

Sunniva Ørstavik

likestillings- og diskrimineringsombud

Saksnummer: 10/2239

Lovgrunnlag: dtl. § 4

Dato for uttalelse: 20. april 2012